

Cuprins

Prefață.....	5
--------------	---

Prima parte

Capitolul 1	
Zürich din Elveția	15
Capitolul 2	
Bogdan	20
Capitolul 3	
Janet	24
Capitolul 4	
Orașul natal.....	29
Capitolul 5	
Viena.....	36
Capitolul 6	
Una.....	43
Capitolul 7	
David	49

Capitolul 8	
Probe pentru oameni și cărți	54
Capitolul 9	
Memorii stradale	61
Capitolul 10	
Anton	64
Capitolul 11	
Spectacol de improvizație	68
Capitolul 12	
Singur la părinți	75
Capitolul 13	
Hazardul	80
Capitolul 14	
Cana	87
Capitolul 15	
Nunta	93
Capitolul 16	
Bagaje pentru Stockholm	104

Partea a doua

Capitolul 17	
Cine ești și ce vrei?	113
Capitolul 18	
In vino veritas	126

Capitolul 19	
Prima zi în Stockholm	139
Capitolul 20	
A doua zi în Stockholm	154
Capitolul 21	
A treia zi – în Karlstad	188
Capitolul 22	
A patra zi în Stockholm – discursul	212
Capitolul 23	
Acasă	228
Capitolul 24	
Dezvăluiri	237
Capitolul 25	
Înapoi la cafea	247
Capitolul 26	
Diana dă socoteală	252

Partea a treia

Capitolul 27	
Primul pas	261
Capitolul 28	
Orașul vechi	277
Capitolul 29	
Malaka și Kalama	292

Capitolul 30	
Vikingul	301
Capitolul 31	
Copaci cu plete	309
Capitolul 32	
SoloJet	318
Capitolul 33	
Solomonii	333
Capitolul 34	
Te voglio bene assai	343
Capitolul 35	
Viața cu Louie	354
Capitolul 36	
Concursul vieții	361
Capitolul 37	
Cadoul	369
Capitolul 38	
Pe drumuri de munte	381
Capitolul 39	
Domnul Solomon	387

CAPITOLUL 1

Zürich din Elveția

„Poți să te trezești într-o dimineată, la orice vârstă, și să-ți dai seama că undeva ai greșit. Realizezi că ai ars combustibilul vieții tale pe un drum pe care l-ai luat aiurea într-o intersecție, pentru că nu aveai nici hartă și nici pasageri care să-l cunoască pe cel bun. Și-ai rătăcit, crezând că ai o destinație, că există un loc spre care te îndrepti și că, odată ajuns, Universul tău va căpăta forma perfectă pe care ai visat-o. Cu cât dai de mai multe răscruci, cu atât mai mult vei rătăci dacă nu ai certitudinea că stânga, și nu dreapta e direcția potrivită. De cele mai multe ori te bazezi pe camarazii de drum, dar nu îți dai seama că și ei coboară la popasuri pentru a se urca la volanele propriilor vise. Unii se țin după tine, în rătăcire, ori chiar o iau înainte, lăsându-te să-i urmezi. Dar din aceste categorii pot face parte și oameni cu hărți, care nu doar că știu încotro se îndreaptă, dar cunosc și traseul. Și-atunci se numește că te-ai lăsat luat de val și naufragiat undeva. Unde poate să fie bine. Sau nu. Depinde de așteptări.

Dimineata aceea în care te trezești poate fi revelatoare pentru totdeauna, ori să apară cu recurență, făcându-te să reconfigurezi traseul de nenumărate ori. Vârsta contează, bineînțeles, căci magnitudinea deficienței are valori diferite în funcție de etatea la care deschidem ochii. Cei mai predispuși la asemenea dimineți sunt tinerii. Unii dintre ei. Cei care nu au nici hărți, nici pasageri, nici destinație. Nu-i ușor să fii într-o mașină goală. Răscrucile capătă alte dimensiuni.

ReȘi diminețile astea sunt pe mai multe planuri – profesional, sentimental, social etc. Tocmai pentru că trebuie să parcurgi atâtea trasee în viața ta, pe care să le suprapui la un moment dat, încât dacă te trezești din toate deodată și te simți răătăcit, riști să cedezi.

Toate trebuie luate pe rând. Nimeni, niciodată, nu a știut cu precizie încotro se îndreaptă. Pentru că opțiunile tale interferează de multe ori cu dorințele, nevoile, expectativele altora. Atâta timp cât cunoști, dimineța aceea nu îți va dezlipi ochii, te va lăsa să-ți trăiești visul.”

Una se gândea la cuvintele ultimului tip care vorbise la conferința „Eu sunt. Noi suntem.”, o întâlnire despre lupta cu sinele și cu factorii care îl pot înălța ori coborî. Era de acord că răscrucele sunt pietre de moară pentru psihicul unui om și că, mai ales, corelate cu timpul ireversibil, sunt cu atât mai greu de digerat. Ea era la începutul unui drum pe care părea că-l alesese bine, dar știa totodată, că nu era nici veșnic drept, nici izolat. Mai devreme, sau mai târziu, avea să se intersecteze cu altele. Era la o aniversare, într-o curte simpatică, cu miros de iarbă proaspăt tăiată și piscină spre apus. Stătea lungită într-un șezlong, meditănd la metafora dimineții expuse de vorbitor. Și-ar fi dorit acum să-și amintească numele lui, dar i-l răpise timpul scurs de la conferință. Purta, așa, un soare inocent în părul răvășit și pe chipul palid se răsfrângeau ultimele raze ale astrului. Privea în zare, cu speranță, de parcă tot universul său avea să se renască la următorul răsărit. Se simțea mângâiată de magia apusului, care uneltea cu paharul de vin sângerieu în acea seară aniversară. Dar tot misterul fu spulberat de o explozie de cuvinte:

— Unaaaa!!! El e David din Zürich. Zürich e un oraș din Elveția, rosti o voce cunoscută în spatele ei.

Ultima propoziție fu spusă calm, complice, parcă

sufându-i un răspuns corect la un test greu.

Zbum! Izbitor, o lecție de geografie care-o gâdila sub un gând ironic. Dar fu luată prin surprindere și răspunse elegant:

— Care-a fost neutră în timpul războaielor, n-a aderat la Euro și e renumită pentru precizia ceasurilor sale, da, încântată să te cunosc, David din Zürich. Din Elveția. Petrecere frumoasă!

Avea o cămașă cu floricele albastre și un chip calm ce purta un zâmbet cu gropițe. Un cuceritor, cu siguranță, deținător al unei priviri pierdute care trăda o căutare continuă. Un tip pierdut în absolut, ori unul care-l învățea pe degete. Dar n-apucă să mai cearnă trăsăturile lui David, căci cortina vocii Anastasiei căzu peste gândurile sale:

— Una, coboară, fetiță, că de se subțiază norii și-ți pică tărtăcuța din ei, va fi vai și-amar de ea când s-o izbi de pământ. Pac, pac! Bucăți se face. Uneori mă-ntreb dacă așa ai fost tu, toantă, întotdeauna, sau e o boală care te afectează de curând. De-i curabilă, trebuie să te trecem pe tratament imediat! Te țin eu sub observație. Sunt dispusă chiar să fac o excursie cu tine în Zürich vreo două săptămâni, așa.

— Anastasia!

— Tu glumești? Am văzut și eu zâmbetul ăla ademenitor. Puțin aerian tipul. Dar siiigur nu te va duce la teatru. Ce-ai căutat acolo? Și singură. Ți-a plouat în cap? S-au umflat tărâțele și n-a mai avut spațiu gândirea coerentă?

— Încetează! Știi foarte bine de ce m-am dus.

— Ți-a promis cineva o moștenire incomensurabilă dacă faci act de prezență. Știam eu, parvenită mică!

— Exagerezi.

— Da' de unde? Îți cheltui banii și-ți pierzi timpul cu actorășul ăla și el n-are nici măcar decența de a-ți mulțumi pentru prezență, se arată Anastasia furioasă, încrucișând mâinile.

— Nu-i așa. Întotdeauna a făcut-o, știi bine.

— Da, după ce l-ai abordat tu să-l feliciți pentru minunatul rol insipid, inodor și incolor pe care l-a avut în vreo piesă de duzină, completă Anastasia, dându-și ochii peste cap.

— Hai, las-o mai moale, că nu a fost una de duzină, ci chiar de succes. Și știi foarte bine că reușitele prietenilor mei îmi umplu sufletul întotdeauna.

— Și eu mă bucur de fiecare dată când aud un pește fredonând imnul României. Pe bune, Max nu-i prietenul tău și nici nu va fi vreodată. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar ești doar un spectator care contribuie la plata lui cumpărând un bilet la piesele în care joacă. Măcar de-ar juca bine...

— Ce știi tu, de fapt? Nu l-ai văzut în nicio piesă. Serios, Ana, pune suflet în ce face și are ceva din spiritul ăla liber al păsărilor care zboară către cea mai înaltă creangă a arborelui.

— Mai degrabă al celor care zboară din cuib în cuib. Trezește-te, fetiță, că pleacă trenul ăla bun și te lasă în localitatea actorilor, de-o să-ți fie creierul ăla un teatru toată viața. O să-l ia și pe David din Zürich, îți spun eu.

— Și n-ar fi frumos? Aș trăi la nesfârșit în alte lumi, alte vieți. Ah, îmi pare atât de rău că n-am dat la teatru... Simt talentul cum îmi curge prin vene, spuse Una visătoare, indicând venele vizibile de pe mâna stângă.

— Eu simt că-mi plesnește capul când debitul gândurilor tale crește cu atâtea tâmpenii. Tu auzi ce spui? Am impresia că, de fiecare dată când te duci să-l vezi pe Brad Pitt ăsta, cineva îți desfăștează capul și-ți schimbă creierul. Alo, gara, pleacă trenul ăla bun, mai rămâi aici?

— Ești antipatică! Știi cât de mult îl apreciez pe Max pentru ce face. Hazardul l-a adus în viața mea când nici n-aș fi visat și motivul trebuie să fie unul genuin.

— Ba un tren prost l-a adus în viața ta. Unul care nu și-a

închis ușile la timp și a apucat și el să urce. Mai bine mergeai pe jos spre casă, să nu fi fost în el atunci.

— Nu poate discuta omul cu tine! Ți-a intrat în cap că nu-l plăci și-o ții una și bună cu gățile și trenurile tale. Trenul meu rătăcit își caută destinația.

— Și te-ai gândit tu, așa, să rătăcești la teatru, pentru că după ce cade cortina el se va arunca, împiedicându-se, spre ieșire, să te aștepte cu brațele deschise și să-ți așeze în fața ochilor un buchet de flori de mulțumire. Adună-ți mințile de pe unde le-ai pierdut și îndeasă-le bine-n cap. Barca asta are marinar!

— Plăcerea mea de a-i vedea piesele nu are nicio legătură cu insinuările tale, dar...

— Niciun „dar”, niciun cadou. Potolește-te odată!

— Faci tu ce faci și mă scoți din starea mea perfectă...

— De prostie! Să nu îndrăznești să-i dai alt nume! Ia uite trenul tău cel bun cum îl poartă pe David din Zürich prin alte localități...

La o masă din colț, *El Guapo*¹ sorbea un cocktail colorat dintr-un pahar cu picior. Ancorate în zâmbetul său, domnișoarele cu care schimba opinii păreau încântate. Era un dandy veritabil.

— Și tu contempli apusul... Parcă-ți văd zâmbetul ăla idiot când aplauzi. Hai, la dans!

¹ span. chipeșul

Bogdan

Ca un șarpe prin iarbă, trenul se strecura printre Carpați, gonind spre Viena de-a lungul râului Prahova. Pe masivele îndepărtate pluteau nori de vată, unind înălțimile cerului cu ale munților, într-un tablou scăldat din plin de soarele de vară. Stâncile pictate cu un verde smarald păreau că îmbrățișează călătoria lui Bogdan, oferind un peisaj silențios și odihnitor ochilor săi oboșiți și nervilor surescitați. Lucrase toată săptămâna la prezentarea pe care avea s-o susțină la Viena în cadrul Forumului Organizațiilor Internaționale pentru Dezvoltare Comunitară și Leadership. Participa în numele unei organizații din România, pe care o fondase în urmă cu mulți ani. Realitatea depășise visurile sale, convertindu-se în dorința de a se implica, de a face bine, de a-și dezvolta abilitățile pentru a putea să-i ajute pe alții, să-i formeze pe cei care se alăturau clubului cu sufletul deschis. Încrederea celor din jur și munca sa constantă îl mențineau într-o continuă dezvoltare. Viața îi pusese în față meniul răbdării crude, cea pe care niciun tânăr nu este capabil s-o mestece, s-o înghită, s-o digere. Dar experiența cocea această răbdare, transformând-o într-un preparat gustos care-l ținea sătul perioade mari de timp. Bogdan nu doar crescuse cu organizația, ci se maturizase în acești ani, în-cât simțea cum ceilalți cresc acum sub privirile și glasul său. Acum avea să povestească despre proiectele prietenilor săi unor urechi care ar fi putut chiar schimba unghiul din care era privită țara sa de către anumite persoane. Purta o povară

substanțială, dar o purta cu încrederea că tot ceea ce urma să spună izvorăște din spiritul organizației, avea certitudinea că acțiunile întreprinse au făcut o diferență, că implicarea a fost dincolo de dobândirea unui nume care să penetreze anumite cercuri, dincolo de interese superficiale menținute pe parcursul timpului. Fusesse și el acolo la început, îl încercase și pe el vraja „sus pus”-ului, dar, pe măsură ce descoperise oamenii și dorințele lor, l-a acaparat vraja cea bună a dăruirii. A doua zi, la conferință, avea să prezinte cu și despre dăruire.

Gândurile îi plonjau în verdele crud care îmbrăca munții cu viteza unei mingi bine umflate, istovindu-l, până ce starea de somn îl cuprinsese complet, cu mâna sub bărbie și tâmpla lipită de geam. Îl trezi declicul unui aparat de fotografiat și atingerea luminoasă a unui bliț.

— Iartă-mă, n-am vrut să te trezesc!

— Asta vi se pare a fi problema? Ori faptul că m-ați fotografiat fără permisiune? Mă văd obligat să vă cer să ștergeți acea poză.

— Nuuuuu, te rog, acordă-mi prezumția nevinovăției! Uite, mai întâi vorbește-mi la a doua singular, apoi lasă-mă să-ți explic.

„Poftim?!” auzi o voce în interiorul craniului. Bogdan fu surprins de îndărătnicia tinerei domnișoare șatene care-l privea cu ochi rugători, încercând să-i ofere un motiv pentru care îl fotografiase în timp ce dormea. Chiar și tenta de familiaritate și dorința de a renunța la pronumele de politețe îl uimea. Soarele după-amiezii îi mângâia obrajii îmbujorați de fapta comisă, răsfângându-se în părul șaten ascuns sub cămașa în carouri. O rază ghidușă se juca cu lentila dreaptă a ochelarilor săi, incomodându-i acuratețea privirii, ceea ce o făcu să se așeze lângă interlocutorul ei pentru a-și susține discursul:

— Eu sunt Diana, sunt fotograf, iar proiectul meu actual este să fotografiez călători dormind. Vreau să surprind cum acționează călătoria asupra psihicului lor, iar acest lucru este foarte ușor sesizabil pe chipul unei persoane care doarme. Tu, de exemplu, ai un chip foarte liniștit, un om care știe că poate să-și atingă scopul călătoriei pe care o face, asta dacă traseul său nu este deja scopul propriu. Dormeai relaxat. Ceea ce n-am prea văzut pe chipurile oamenilor din celălalt compartiment. Ești un om perseverent. Așa-i?

— Deci, nu doar eu sunt victima blițului tău, mai există și alți soldați căzuți la datoria somnului ale căror expresii au fost immortalizate. Diana, făcu el o pauză, parcă să fie sigur că acela e numele corect, tu știi că nu ai voie să faci asta, nu?

— Dar ești relaxat, așa-i? Spune-mi că nu mă înșel în citirea pozelor mele, căci astfel proiectul meu s-ar duce pe apa sâmbetei. Și da, am fotografiat fără consimțământ. Cum altfel să fie realiste pozele? Nu umblu cu falsuri... Aaaa, cum ziceai că te cheamă?

— N-am zis niciun nume, dar îți pot oferi buletinul meu, să-l fotografiezi.

— Aș dori să nu mă mai iei peste picior... Nu voi renunța la această poză, îmi completează paleta de emoții pe care le-am surprins. Nici nu-ți închipui cât de stresați sunt oamenii care circulă cu trenul.

— Deci îți poți lesne închipui cum ar reacționa dacă ar ști că i-ai pozat. Nu e în regulă, dar o să-ți permit să păstrezi poza, dacă înseamnă atât de mult pentru tine.

Chipul ei se însenină subit, de parcă tot soarele i s-ar fi mutat în suflet.

— Ești minunat. Încotro?

— N-ai vrea întâi să afli cum mă cheamă?

— Bineînțeles! Dar lasă-mă să ghicesc întâi!

Familiaritatea cu care îl trata îi stârnea hazul. Era undeva la 25-27 de ani, parcă, dar arăta ca o puștoaică entuziasmată de iminentul concert al trupei preferate. Avea ceva pozitiv în felul său de a fi care-l încălzea și pe el.

— Ai un nume puternic, după siguranța cu care-mi vorbești. Te numești Dragoș! Nu, nu, Alexandru!

— Continuă. Dacă nu trebuie să cobori în următoarele trei ore, sunt șanse mari să ghicești.

— Luca! Da, pari Luca.

— Aș putea fi oricare dintre cei de mai sus.

— Dar nu ești... Nu mă pricep. Teodor, poate?

— Ești în aria „darului lui Dumnezeu”, felicitări pentru proximitate! O să te cruț de încercări, pentru că nu te duc prea departe. Mă numesc Bogdan. Bogdan Călinescu.

— Aș fi putut jura că e Bogdan!

— Doar că era la gândul numărul șapte și tu abia ajunseseși la al patrulea.

Janet

— Am citit „Flăcările care nu m-au ars”, începu Una așezându-se pe pat.

— De ce? Ți-a tăiat compania de internet accesul la site-urile deocheate? întrebă Janet cu o grimasă dezgustată.

— Ar fi putut fi chiar mișto.

— Și eu am ceva din sex-appealul unui cowboy, Una. Nu, serios, chiar s-ar putea să am.

— Pe ce baze faci comentarii?

— Eu fac comentariile pe acizi, răspunse Janet gesticulând un proces chimic cu două eprubete.

— Ești imposibilă.

— Știi tu sigur că termenul e o trăsătură umană. Hai, să mai lucrăm la proprietatea lui, Una.

— Personajul masculin este atât de uman. Când îl vizualizez imaginar, îl văd pe Lex. Înalt, bine construit, super inteligent, zise Una lungindu-se pe pat.

— Nemaîntâlnitul personaj perfect, o figură ilustră care apare o dată la 2056 de ani în scrieri de înaltă calitate. Sunt chiar impresionată că ai dat peste o așa piatră rară a literaturii, completează Janet cu o seriozitate ironică.

— Ar fi avut atâtea puncte din care să pornească niște povești cu psihologii interesante. Serios, lasă hainele alea puțin și ascultă-mă.

— Nu pot, când dau din mâini rezist mai bine atacului psihologic al acestui roman.

— Și ți se diluează empatia în ironic. Foarte, foarte ciudat, Jen.

— Ciudată ești tu, că te-ai atins de așa ceva.

— Da' ce-are? Holeră? întrebă Una ridicând numai capul de pe pat pentru a o săgeta pe Janet.

— Nu-i holeră, dar e clar că te-ai îmbolnăvit. Pot să accept că ascuți BUG Mafia, dar unde-s romanele clasice „ca un bemve din '90”?

Janet se născuse pe uscatul din vestul Atlanticului, în timpul unei vacanțe a părinților săi la o mătușă din partea tatălui. Deși sarcina era la 7 luni, obținerea vizei și șansa decolării spre tărâmul visurilor împlinite pentru trei săptămâni fusese ră mai puternice decât iminența apariției primului lor copil. Ce-i drept, nimeni nu preconiza o naștere prematură, dar nefirescul își face loc chiar și în vacanțele în State. Astfel, Maria, după numele său românesc, petrecuse o parte a copilăriei sale în statul Maryland, după care fu chiar numită Maria-Janet. Cel puțin așa o prezentau buncii care, studiind rusa în școală, simțeau o oarecare teamă în a pronunța „Dgenet”, și-l verbalizau cu „j” simplu, de la „jovial”. Acea perioadă semnificativă de trei-patru luni de viață care să-i permită să călătorească înapoi în România pe cale aeriană îi determină pe părinții îndrăgostiți de aerul american să o boteze Mary-Janet. Avusese un aer misterios în copilărie, părea plasată pe un piedestal de pe care nu puteau s-o coboare mulți, dat fiind numele neobișnuit. În adolescență se transformase într-o domnișoară exclusivistă, cu nume american și haine lucrate de bunica ei, a căror unicitate consta în MJ-ul brodat pe gulerile sacourilor sau ale cămășilor pe care le purta. Căpătase cultul dulapului ordonat pe culori, după anotimpuri, în funcție de materiale, evenimente și alte criterii pe care Una le considera oarecum imposibile. Avea, de altfel, o întreagă garderobă pe